

CARTA DOMINICAL

31 DE GENER DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

Vida consagrada

Contemplant la bella escena de la presentació de Jesús en el Temple, recordem especialment a l'Església la Vida Consagrada i els nostres germans grans.

En la festa de la Presentació som més conscients que l'objectiu de la nostra vida, de tota la vida i de tots nosaltres, és esdevenir consagrats. Jesús pregava al Pare dient: “Per ells em consagro, perquè ells també siguin consagrats... consagra'ls en la veritat, que és la teva Paraula” (Jn 17,19). La paraula “consagrar”, a l'Evangelí de sant Joan, ve a ser sinònim de “santificar, ser sant”, ser o pertànyer a Déu (únic sant), una condició que es projecta en el compliment dels manaments (l'amor) i en la missió. Així, allò que fan els religiosos, especialment consagrats, professant uns vots, en un acte conscient i lliure, compromesos per a tota la vida, ho fem tots els batejats al llarg de la nostra existència, més o menys conscientment, segons les vicissituds que anem trobant en la història.

Això es veu clarament en la vivència de l'amor. Els religiosos es comprometen a viure l'amor definitiu i absolut ja, encara que tots hem d'acabar vivint aquest mateix amor barrejat amb altres “amors”, amb suports, compensacions i amb riscos constants. Arribats a l'última etapa de la nostra vida ens hem de preguntar com ha anat aquest itinerari d'amor, si arribem a consagrar-nos absolutament a ell.

Té sentit, doncs, aquest fragment de l'oració que es proposa per a aquest dia de la Vida Consagrada:

“Envia'ns el teu Esperit, per a trencar les barreres que ens lliguen i entestar-nos en la construcció del somni d'una nova fraternitat; que les nostres vides siguin signes profètics, que donen el millor de si mateixes, perquè

aquest ‘món ferit’ recuperi la saba de l'amor sincer”.

Demaneu al Pare per la Vida Consagrada a l'Església. Demaneu, entre altres, quatre favors:

- Trencar lligams. És a dir, un exercici d'alliberament personal respecte de tot allò que impedeix estimar i lliurar-se.

- Obstinar-se en la construcció de la fraternitat. No qualsevol fraternitat, sinó aquella “nova” que neix del somni suscitat per la fe, segons la qual som germans, participant del mateix amor.

- Arribar a ser signes profètics de donació de si mateixos, davant l'actitud de tants que viuen per a ells sols.

- I així afavorir que el “món ferit”, malalt, recuperi la saba de l'amor sincer, és a dir, la força vital que li permeti revifar, créixer i donar fruit.

La Vida Consagrada, els milers de membres especialment consagrats a l'Església, constitueix un potencial enorme d'accions i iniciatives a favor de la societat, particularment dels més pobres. Però, més enllà del valor objectiu, estadístic, comptable, de totes les obres, la Vida Consagrada és una força revifadora del món i de l'Església, pel simple fet d'existir estimant. Sigui com sigui l'edat, els treballs, les circumstàncies en què visquin les persones i comunitats concretes, compleixen amb la seva la missió exercitant l'amor de l'Esperit. Aquest amor és la saba que fa viure.

Tots a l'Església, especialment els majors d'edat, hem d'entendre això. Els testimonis – signes de l'amor guareixen el món ferit i fan reviure la societat malalta. Aquesta és la nostra missió essencial i el nostre destí.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat